

[Christmas Møller.]

fire, der støttede, jeg vil ikke sige Ministeriets Krisepolitik, men en Krisepolitik, som Ministeriet kunde acceptere.

Derfor siger jeg til det ærede Medlem og til Regeringspartiernes Ordførere i det hele, at de maa ikke i den Omstændighed, at vi gør opmærksom paa, at Regeringen ganske pludselig har skiftet Politik — jeg skal senere vise det overfor den højtærede Statsminister — lægge noget i Retning af, at vi beklager os over, at vi skal have Valg. Vi Konservative beklager os i Sandhed ikke herover, vi er klar til at tage den Gevinst hjem, som kommer, derom er der ikke fjerneste Tvivl. Jeg tror, at Tilstanden er meget betænkelig for det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen's Parti, og at han i meget høj Grad overvejer, hvorledes Pladsen nu skal fordeles, naar han vender tilbage. Man maa ikke i den Omstændighed, at vi gør opmærksom herpaa, lægge, at vi ikke mener, at det er naturligt og rimeligt at tage et Folketingsvalg, at spørge Vælgerne om deres Mening.

Saa spurgte det ærede Medlem, om Meningen da ikke var den, at man skulde bøje sig fra Flertallets Side i Landstinget for et Folketingsvalg, og det ærede Medlem gjorde mig den Glæde at citere, skønt Citater ellers ikke er i høj Kurs indenfor det radikale Venstre, efter hvad vi hørte forleden, en Udtalelse af mig forud for Landstingsvalget i 1924 (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Nej, forud for Folketingsvalget i 1924). Ja, Folketingsvalget . . . en Udtalelse, hvor jeg havde givet Udtryk for, at man efter et Folketingsvalg fra Landstingets Flertals Side maatte tage Hensyn til, hvem der havde faaet øget Tilslutning, hvad Retningslinierne ved et Folketingsvalg havde været.

Det tror jeg er nogenlunde Ord til andet, hvad jeg sagde ved Forhandlingen her i Dag, og jeg kan i hvert Fald sige til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, at jeg staar fuldt ud ved denne Udtalelse. Jeg siger ikke, at Landstinget skal bøje sig i et og alt for et Folketingsvalg, men man kan efter min Opfattelse ikke være virkelig Demokrat og Tilhænger af den lige og almindelige Valgret uden at erkende, at en afgjort Tilkendegivelse ved et Folketingsvalg ogsaa maa have betydningsfuld Indflydelse paa Udviklingen her i Landet.

Jeg vil gerne sige videre til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, som sagde, at det var gaaet godt i de første Aar, hvilket altsaa vil sige, at det var gaaet godt i 3 Aar: den Omstændighed, at Rege-

ringen paa en Række Omraader har faaet Lovforslag gennemført, er for mig et Vidnesbyrd om, at denne Politik, at Folketingsvalget og Folketingsvælgerne skal være de afgørende, ogsaa er blevet anerkendt af de nuværende Oppositionspartier.

Jeg sagde videre den Gang, at det, der maatte være Opgaven, var at blive enige, og jeg nærer for mit Vedkommende ikke den fjerneste Tvivl om, at Regeringen efter et Valg, hvis det umulige næsten skulde ske, at vi saa den igen paa Pladserne, vil blive ganske anderledes at faa i Tale, end den er det i Dag.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, og Statsministeren gentog det jo, at man ikke havde hørt meget om den positive Politik, som de Konservative ønskede. Nej, sagde det ærede Medlem, i meget højere Grad hørte man om, hvorledes man fra konservativ Side ønskede at skrabe Vælgere til sig. Og det har jo altid været ukendt i radikal Lejr, dette at skrabe Vælgere til sig; det er noget, det radikale Venstre aldrig har kendt det fjerneste til: overfor, hvad skal jeg sige, sekterske Bevægelser at have en velvillig Stilling. Nej, der er det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen uskyldshvid som et Lam, saaledes som han er det i alle andre Henseender — og Lam har de sidste Aar spillet en vis Rolle i det ærede Medlems Historie.

Men naar det ærede Medlem, som andre ogsaa gjorde det, talte om den „Forbindelse“, der har været mellem det konservative Folkeparti og Landboernes Sammenlutning — og her tænker jeg jo særlig paa Valget i Aalborg —, maa jeg saa ikke faa at vide, hvilken Forbindelse der har været? Vil det ærede Medlem ikke sige, hvilke Aftaler der har været, og vil det ærede Medlem ikke ogsaa give Besked om, hvorledes han forsøgte at faa fat i disse Stemmer? Vil det ærede Medlem ikke fortælle, hvorledes han søgte at samarbejde med Indre Mission? — og ellers kan man jo nok sige, at der egentlig ikke er noget rigtigt missionsk over det ærede Medlem. Er det nu ikke lige saa naturligt og rimeligt, naar dette skal diskuteres, at det ærede Medlem med den aabne Ærlighed, som altid præger hans Politik, giver Besked herom. (*Niels Frederiksen*: Jo!). Ja, det ærede Medlem siger jo, og vi kan altsaa vente os en interessant og farverig Redegørelse herfor.

Men dernæst siger jeg til det ærede Medlem og Regeringspartierne: Hvilken positiv Politik har Regeringen overhovedet ført overfor Rigsdagen, efter at vi er traadt sammen? Paa hvilken Maade har den